

Sygn. akt II CSK 385/09

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku A. K.
przy uczestnictwie K. C. i in. ,
o zniesienie współwłasności nieruchomości i dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 listopada 2009 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania S. A.
oraz skargi kasacyjnej uczestników postępowania A. A.
i B. A.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 31 października 2008 r.,

odrzuca skargi kasacyjne.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z dnia 31 października 2008 r. oddalił apelacje S. A. oraz B. i A. małżonków A. od postanowienia wstępnego Sądu

Rejonowego w S. z dnia 9 maja 2008 r. wydanego w sprawie z wniosku A. K. z udziałem K. C. i innych o zniesienie współwłasności nieruchomości i dział spadku, którym Sąd oddalił zarzuty uczestników postępowania B. A. i S. A. w przedmiocie stwierdzenia nabycia przez nich prawa własności nieruchomości oznaczonych w ewidencji numerami 86/1 i 13 przez zasiedzenie.

Od powyższego postanowienia skargi kasacyjne wnieśli S. A. oraz B. i A. A. W obu skargach wartość przedmiotu zaskarżenia określono na kwotę 50 000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 618 § 1 w postępowaniu o zniesienie współwłasności sąd rozstrzyga także spory o prawo żądania zniesienia współwłasności i o prawo własności, jak również wzajemne roszczenia współwłaścicieli z tytułu posiadania rzeczy.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem spory wynikające z zarzutu któregośkolwiek z właścicieli, że nabył on rzecz przez zasiedzenie należą do sporów o własność w rozumieniu art. 618 § 1 k.p.c. (por. uchwała pełnego składu Izby Cywilnej SN z dnia 15 grudnia 1969 r., III CZP 12/69, OSNCP 1970, nr 3, poz. 39).

W postanowieniu z dnia 26 kwietnia 2001 r., II CZ 13/01 (OSNC 2001, nr 12, poz. 181), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że od postanowienia sądu drugiej instancji wydanego w sprawie o zniesienie współwłasności, którego przedmiotem jest rozstrzygnięcie sporu przewidzianego w art. 618 § 1 k.p.c., kasacja (obecnie skarga kasacyjna) nie przysługuje, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż kwota wymieniona w art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. (obecnie sto pięćdziesiąt tysięcy złotych).

Wobec powyższego skargi kasacyjne uczestników postępowania, w których wartość przedmiotu zaskarżenia określono na kwotę 50 000 zł należało ocenić jako niedopuszczalne.

Z tego względu, na podstawie art. 398⁶ § 3, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

jz